

У Х В А Л А
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Власенка Сергія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту 19 статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
12 червня 2019 року
№ 38-у(ІІ)/2019

Справа № 3-123/2019(2849/19)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Туницького Олександра Миколайовича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Мойсика Володимира Романовича,
Первомайського Олега Олексійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Власенка Сергія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту 19 статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Касмініна О.В. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Власенко С.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту 19 статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

У пункті 19 статті 4 Кодексу зазначено, що індивідуальний акт – акт (рішення) суб'єкта владних повноважень, виданий (прийняте) на виконання владних управлінських функцій або в порядку надання адміністративних послуг, який стосується прав або інтересів визначеної в акті особи або осіб, та дія якого вичерпується його виконанням або має визначений строк.

На думку автора клопотання, „визнаючи, що індивідуальний акт стосується виключно прав або інтересів визначеної в акті особи або осіб, порушуються вище визначені твердження щодо доступу кожного до правосуддя з метою захисту своїх прав та інтересів (ст. 55, 124 Конституції України)“.

Власенко С.В. посилається на окремі положення Конституції України, законів України, рішення Конституційного Суду України від 25 листопада 1997 року № 6-зп, від 1 грудня 2004 року № 18-рп/2004, від 14 грудня 2011 року № 19-рп/2011, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням неодностайно Третьою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 22 травня 2019 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити

закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55, абзац перший частини першої статті 77).

Невідповідність Конституції України оспорюваного положення Кодексу, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, полягає в обмеженні права на звернення до суду, оскільки пункт 19 статті 4 Кодексу „закріплює таке право виключно за суб'єктом вказаним в самому індивідуальному акті“.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання не зазначив, яке з гарантованих Конституцією України прав людини зазнало порушення внаслідок застосування положення пункту 19 статті 4 Кодексу у відповідних судових рішеннях, а також не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності цього положення, обмежившись цитуванням окремих норм Конституції України і законів України.

Крім того, суб'єкт права на конституційну скаргу фактично висловив незгоду з існуючим законодавчим регулюванням, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Кодексу в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Власенко С.В. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 36, 50, 55, 56, 62, 67, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до

§ 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат
Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Власенка Сергія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту 19 статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**